

mere og der kommer ikke mere. Jeg tror imidlertid ikke, det kan siges; jeg tror ikke, at Regjeringen endnu har kunnet gjøre op, hvor meget mere den bliver nødt til at forlange; der kan komme en uendelig Mængde Forslag til. Men naar Regjeringen ikke selv har naaet at blive færdig med sit Lovforslag, kan den ikke forlange, at vi paa saa kort Tid skulle gjøre Finansloven færdig. Vil Regjeringen sige, at den ikke vil stille Ændringsforslag efter den første Mandag i Oktober, saa er det en anden Sag, saa skulle vi ogsaa nok kunne faae Finansloven færdig hurtigere end hidtil, men saa længe Regjeringen vil hævde den Praxis, som ganske vist er bekvem for Regjeringen, og som maaske ogsaa er nødvendig for den efter Forholdenes Udvikling, at den bruger 3 Maanedere til at faae Finanslovsforslaget færdig, til Udfærdigelsen af Ændringsforslag, Tillægsbevillingsforslag og de Lovforslag, der skulle optages paa § 28, kan Finansministeren ikke vente, at vi skulle faae Finansloven hurtigere færdig, end han selv kan. Jeg tilstaar, at det gjorde et ubehageligt Indtryk paa mig at høre det. Naar man altsaa tager Hensyn til Finansloven ligger der ikke Noget som helst for, der kan begrunde, at Regjeringen har undladt en Oplysning, splittet Samlingen, og ser jeg kun hen til Finansloven, vil jeg sige, at jeg kun kan opfatte det, som om Regjeringen ikke vil forlig ligesaa lidt i Aar som i Fjor. Men der var jo en anden Mulighed endnu. Jeg kunde saaledes tænke mig, at Regjeringen vilde bruge Samlingen til noget Andet end til Finansloven. Det er jo muligt at Regjeringen kunde tænke: Hvad skulde vi med en Finanslov, naar vi dog ikke kunne faae den færdig eller Tingene ordnede. Det, som Regjeringen da skulde gjøre, det, som det kom an paa, var da Spørgsmaalet om de provisoriske Love og Spørgsmaalet om en Forsatningsforandring. De provisoriske Love har jeg nu ikke set noget til hverken her eller i Landsthinget, og jeg vil derfor gjerne med det Samme spørge den ærede Regjering om det er Hensigten at forelægge dem i Aar, og om det er Hensigten at forelægge dem saaledes, at de atter ikke kunne blive til Noget. Det vil have sin Interesse for Bedømmelsen af, hvorledes Regjeringen opfatter sin konstitutionelle Opgave her i Landet. Jeg veed meget godt, at efter Regjeringens juridiske Fortolkningsdygtighed har den ikke nogen Pligt til at gjøre Andet end, hvad den gjør, men jeg antager ogsaa, at vi kunne spare os alle disse juridiske Fortolkninger. Forholdet er jo det, at alt, hvad der sker her, vil ikke en eneste af vore Mod-

standere paastaa er overensstemmende med Grundlovens Mening. Jeg tror ikke, at Noget vil paastaa, at den grundlovsmaessige Praxis er den, at man skal lade de provisoriske Love ligge i 4 Aar i Landsthinget uden at lade dem komme til Folkethinget. Jeg tror ligeledes, at man vil indrømme, at den Fremgangsmaade, selv om den maaske kan have sine taktiske Fordelle, dog ikke er nogen Taktik, som det i Længden er værdigt for en Regjering at føre. Den er saa aabenlyst og klart tilsigtende et Brud og en forfat Splid, at jeg synes og maa tro, at Regjeringen maaske selv maa være kommen til Erkjendelse af, at det er under dens egen Værdighed at blive ved at holde Striden gaaende paa de provisoriske Love som hidtil. Jeg antager, at Regjeringen muligvis her har forandret sin Anskuelse, og det vilde jeg gjerne høre. Endelig er der en anden Maade, hvorpaa Regjeringen kunde have brugt denne Samling, og som for mig vilde gjøre det fuldt forklarligt, at den høie Regjering har havt vanskeligt ved at opløse og derfor har talte Folkethinget ind. Det var nemlig, hvis Regjeringen paatænkte at fremkomme med et Forslag om en Forsatningsforandring. Det var der nemlig al Grund til, thi den Forsatning, vi have, har jo vist sig at være fuldstændig ubrugelig. Hvis det var Regjeringens virkelige Villie at komme ud af de nuværende Forhold, vilde den kunne sige sig selv — og jeg tvivler ikke om, at den gjør det — at vi ikke kunne naae dertil uden, som jeg antydede før, gennem en Forstaaelse af Forsatningen, og det kan bedst opnaas ved en Forhandling om Forsatningen. Regjeringen har jo ikke principielt Noget imod at fremsætte Forslag til Forandring i Forsatningen, thi for nogle Aar tilbage kom den med et Forslag, men det vandt ikke Anklang heller ikke hos dens egne Venner, der syntes, at det var for gemalt. Maaske Regjeringen nu, berørt af, hvad der er sket i Mellemtiden og ved Erfaringer og nærmere Overvejelser har faaet den Plan: Lad os komme til Forhandling om Forsatningen. Hvis det er Tilfældet, tager jeg mine Ord tilbage, og saa siger jeg, at der i og for sig ikke er Noget at sige til, at Regjeringen har sammentaldt Rigsdagen, saa vilde det være ret forstandigt. Naar en Forsatningsforandring skal indføres, skal den efterfølges af en Oplysning. Hvorfor saa ikke bruge den sidste korte Samling til den første Behandling af Forslaget? Altsaa, jeg er ikke i Dieblisset i Stand til at dømme om, hvad det er Meningen, at Regjeringen vil have, om den ligesom hidtil vil fortsætte Konflikten med haartrukne Fortolkninger, korte Samlinger og afbrudte Samlinger,